

SŪRIS

Vienas žmogus vietoje šuns laikė sūrį. Sūris buvo pririštas prie šuns būdos ir turėjo saugoti namus. Taigi jis skleidė tokį aštrų kvapą, kad visi vagys iš tolo aplenkėdavo tuos namus. Ir ne tik vagys. Niekas nemėgo sūrio.

Sūris dėl to labai krintosi. Jis sėdėjo būdoje ir liūdnomis akimis žvelgė į dangų. Lauke lynojo ir todėl buvo dar liūdniau. Mažai mergaitei, kuri gyveno kitoje gatvės pusėje, pagailo sūrio. Ji sukaupe visą savo drąsą ir, nepaisydama aštraus kvapo, prisiartinė prie būdos.

– Jeigu tu pralinksmėtum, būtum daug gražesnis, – pasakė mergaitė sūriui. – Na ir... galėtum dažniau keisti kojines!

Tada ji padovanojo sūriui gražias margas kojinytes ir pabučiavo jam į nosį. Ir staiga atsitiko netikėtas dalykas: sūris iš laimės nusišypsojo ir nustojo smirdėti.

